

*„Ha cowboyizmát
veszel egy ruhához,
az egyfajta vagány
iróniát kölcsönöz
a megjelenésednek.”*

Ez a csizma logózásra készült

Míg a ruhái a fiatalos nőiességét közvetítették, a cowboycsizmái azt mondták: „Jííhúúú, countryzenét énekelek.” Nem túl frappáns vagy költői, de a célnak megfelelt.

„Ha cowboycsizmát veszel egy ruhához, az egyfajta vagány iróniát kölcsönöz a megjelenésednek” – nyilatkozta Taylor a *Life & Style*-nak 2009-ben. Értem, mire gondol. A ruha lányos jellege és a westerncsizma kemény, rusztikus energiája között ellentét van. Ez a két eltérő divatelem együtt magát Taylort szimbolizálta, az édes és komoly fiatal énekesnőt, akinek fanyar szövegei keményebben tudtak rúgni, mint egy sarkantyús csizma.

Akkoriban az Old Gringo és a Liberty Boots volt a kedvenc márkája, elsősorban a kopott fekete vagy barna bőr különböző árnyalataiban – még egy pitonbőr csizmája is volt. A fiatalságára utaló pimasz biccentésként kiemelkedik a sorból egy pár Liberty cowboycsizma: élénkpiros, kontrasztos fekete orrbetéttel. A legjellegzetesebb eleme azonban egy-egy púderrózsaszín masnival díszített koponya volt a csizmák elején. És az utolsó apró részlet? A punk rock jellegzetes betűtípusával a csizma hátuljára varrt „Rock On” felirat. Abban az időben, amikor Avril Lavigne rózsaszín pót-hajtincsei, erőteljes, szénfekete szemhéjvonala és skater punk megjelenése uralkodott a fiatal lányok körében, ezekkel a különleges csizmákkal Taylor a tinilázadás vidéki változatának tűnt.

Taylor hosszasan beszélt interjúkban arról, hogy fiatalkorának legmeghatározóbb emlékei a magányról és az elszigeteltségről szólnak. Ezt a *Taylor Swift* lemezen jelent *The Outside* című dalában foglalta össze. Az *EW*-nek 2008-ban úgy jellemezte a dalt, hogy „a legijesztőbb érzésről szól, amit valaha éreztem: iskolába megyek, végig-sétálok a folyosón, nézem azt a sok arcot, és nem tudom, kivel [fogok] beszélni aznap”.

(SZEMBEN) A stílus kimaxolása. Amikor először jelent meg a tekintélyes Academy of Country Music Awards díjátadóján, Taylor kitartott a könnyű nyári ruhából és cowboycsizmából álló összeállítás mellett. A mintás ruhája természetesen a BCBG Max Azriától származott – ahogy akkoriban szinte minden ruhája – a hozzáillő BCBG Girls cowboycsizmával. A virágminta, a kifésült fürtök és a lobogó zsebkendőszegély együtt nagyon lágy, megközelíthető és fiatalos megjelenést sugallt. A ruha színei még a háttérrel és a szönyeget is szakszerűen kiegészítik, s ennek köszönhetően inkább finom debütálásról van szó a díjátadón, mintsem figyelmet követelő jelenlétről. A túlméretezett karikáin látható flitterkorongok arra az időszakra emlékeztetnek, amikor divatosak voltak a kagylóból és gyöngyökből fűzött nyakláncok.

Majd így folytatta: „Az emberek mindig azt kérdezik: »Hogy volt bátorságod odamenni a lemezkiadókhöz 12-13 éves fejjel?« Úgy, hogy a zeneiparban soha nem éreztem azt a fajta elutasítást, amit a középiskolában éreztem.” Bizonyos értelemben a „Rock On” csizmája – más néven a „Brody Rocks”, amit Brody Dalle, a The Distillers énekesnője után neveztek el – egyfajta utalás volt arra, hogy kívülállóból mára teljes jogú rocksztárrá avaszták. Mert éppen a különbsége vezette őt a színpadra, és ezzel teremtett kapcsolatot a rajongókkal, akik a barátnőjüknek érezték őt. „Annyira király a turnébuszomban ülve nézni, ahogy ezek a lányok ruha-cowboycsizma kombóban jelennek meg a koncertjeimen” – nyilatkozta a *Country Weekly*nek 2008-ban.

(BALRA) A '90-es évek végén és a 2000-es évek elején a Total Request Live (TRL) a tinédzserek zenei élményeinek Mekkája volt. Az MTV-n sugárzott TRL egyfajta videóklip-kívánságlista vagy -rangsor volt, és hamar kulcsszerepet játszott az online rajongói szavazás ösztönzésében, amivel a nap legnépszerűbb zenéit választották ki. A formátum körül kultikus rajongás alakult ki, ami vitathatatlanul hozzájárult a korszak fiúbandáinak ('NSYNC és Backstreet Boys), pophercegnőinek (Britney Spears) és rocksztárjainak (Green Day, Good Charlotte) elindulásában. Ugyanazt nyújtotta hétköznapokon a tinédzsereknek, mint a gyerekeknek a szombat reggeli mesesorozat: az iskola utáni kötelező néznivalót, hogy mindig képből legyünk a legújabb zenei hírekkel, és a közösségi média előtti világban azon ritka lehetőségek egyikét jelentette, amikor filter nélkül láthattuk kedvenc előadóinkat. A mára már megszűnt TRL egyhetes átvétele során Taylor ragaszkodott a jól bevált divatformulájához, a ruha-cowboycsizma kombóhoz – a vidéki esztétika iránti elkötelezettségéhez, még akkor is, amikor a countryzene világán túl népszerűsítette magát. Taylor ismétlődő, ugyanakkor jól felismerhető stílust alakított ki az egyszínű, ezúttal paisley-(kasmír)minta nélküli, pántos ruhákkal és cowboycsizmákkal. Az a bizonyos pávakék árnyalat, ami a debütáló érához kötődött, örökre beégett az emlékezetembe.

(JOBBRA) A 2007-es American Music Awardson, ahol Taylor az ismerős countryzenei közönség által nyújtott biztonsági zónán kívül mozgott, ezzel a teljesen fekete együttesel csendben megtartotta a debütáló stílusának jellegzetességeit, de olyan kifinomult módon, hogy a mainstream zenei közönség számára kevésbé nyilvánvalóan hatott „countrynek”. Tetszik, hogy a Catherine Malandrino-féle halter (nyakban megkötős) ruha édes és fiatalos, de a mellrész countryhangulatot áraszt. Szerintem a félig feltűzött frizura egy bájos szaténszalaggal bátor befejezés lett volna, de azt is tiszteletben tartom, hogy a loknik olyanok Taylornak, mint a Batman-féle denevérjel: egy azonnal felismerhető kézjegy, ami alapján mindenki tudja, hogy ott van.

Taylor Swift

Én és én meg a logókészítőm

Taylor debütáló érája egyúttal a névadó korszaka is volt. Jó érzékkel olyan kiegészítőket és divatcikkeket választott, amelyeken szerepelt a neve, hogy új művészként reklámozza magát, aki (szó szerint) nevet szerez magának a countryzenében.

Ebben az időszakban a Taylor Guitars márkájú gitárt használta. Ezért aztán minden hangszerének a nyakába vagy a fejébe belegravírozták a nevét, gyakran feltűnő gyöngyházfényben. „Amikor gitározom, és a »Taylor« feliratot látjátok a hangszeren, az nem azért van, mert én készítem a gitárt, hanem azért, mert ő készíti” – viccelődött egy 2008-as Taylor Guitars-konferencián. Az „ő” a Taylor Guitars alapítóját, a hangszerkészítő Bob Taylort jelentette.

(BALRA) Az ismertté válás kulcsa az, hogy az emberek emlékezzenek rá. A BCBG Max Azria ruha finom színe, visszafogott hossza és fodrai továbbra is az édes és megközelíthető tinédzser benyomását keltik. Azonban a választott kiegészítők már inkább visszautasíthatatlan countryzenei névjegykártyaként hatnak. A Liberty egyedi csizmájának elején Taylor neve díszelgett. Ezt a „Love & Peace” díszítést eredetileg csak fekete-rózsaszínben lehetett kapni, de a Liberty Boots vezérigazgatója Maria Torres elmondta, hogy Taylor maga kérte a BCBG ruhájához illő púderkék, fehér szegélyű csizmát. „Taylor a kezdetektől fogva azon gondolkodott, milyen képet szeretne sugározni magáról” – nyilatkozta Andres Villalpando, a Liberty szóvivője. És persze a koafából készült Taylor gitárba is szépen bele volt vésve a neve. Ha fogalmunk sem lenne róla, hogy ki ő, még egy ehhez hasonló szöveges segítség nélkül is ki tudnánk következtetni, hogy ő a Taylor Swift nevű countryénekesnő.

(JOBBRA) A 2007-es Academy of Country Music Awards színpadán énekelni a bemutató dalát, a *Tim McGraw*-t, önmagában is elég ijesztő lehetett. De hogy tovább fokozza a helyzetet, Taylor közvetlenül annak a férfinak énekelte a dalt, akiről elnevezte. Előadása közben Taylor lement a színpadról az első sorban ülő vendégekhez, és az utolsó gitárpengetés halk visszhangja alatt kinyújtotta a kezét, és egy bátorítalan köszönéssel hivatalosan is bemutatkozott McGraw-nak: „Szia, Taylor vagyok.” Ez a különleges színpadi öltözék számos fontos stílusjegyet egyesít a debütáló korszakából. A Taylor Guitars koafából készült tizenkét húros gitárja volt a legjellegzetesebb hangszere – egy névjegykártya, amivel szó szerint a szívéhez közel tartotta a nevét. A pánt nélküli, tollal díszített ruha édes és fiatalos (és az elbűvölő korai évekre emlékeztetne, csupán a Britney Spears által elterjesztett mikrofonos fejhallgató zavar be a képbe), a fehér szín tiszta ártatlanságot sugall, a finom csillogás pedig a hercegnős stílus előszele – ami hamarosan Taylor kedvence lesz. A krokodilbőr cowboycsizma azonban egyértelműen a „countryzenész” üzenetet közvetíti.

Ezeknek a gitároknak a használata olyan volt Taylor számára, mint egy beépített reklám, és jellemzően a márka koafából készült, a színpadon is jól mutató hangszereit kedvelte igazán. A kapcsolat további ápolása érdekében nagykövetként megjelent a gyártó weboldalán, és játszott a Taylor Guitars kiállításain is. Egy 2008-as interjúban Bob Taylor elismerően beszélt arról a természetes munkakapcsolatról, amelyet a cég folytatott vele: „Igazán izgalmas számunkra, mert sok művésszel dolgozunk együtt, akik kezdetben nagyon lelkesek, amikor az általuk használt hangszer készítőjével dolgozhatnak. Aztán amikor a feltörekvő csillag igazán sikeres lesz, onnantól nagyobb és komolyabb dolgokkal akar foglalkozni. De Taylor mindig is emlékezett ránk.”

2009-ben a Taylor Guitarsszal megtervezte a saját Baby Taylor modelljét – ez volt a tisztelgés a háromnegyedes méretű gyerekgitár előtt, amelyen ő maga tanult meg játszani. „Szerettem volna megosztani a rajongóimmal a gitározás iránti szenvedélyemet – mesélte kedvesen nosztalgizva. – Tizenhat évesen a bérelt autónk hátsó ülésén ültem a rádióturném alatt, és dalokat írtam a Baby Taylor gitáromon.” A Taylor Guitars logója mellett az ő verzióján természetesen szerepelt a saját neve, Taylor Swift, valamint növényirozetta-díszítés és az akkori „kézjegye” – Love Love Love –, ami dőlt betűkkel futott körbe a hanglyuk körül.

De ezzel még nem volt vége a testreszabásoknak. Az egyik kedvenc kiegészítőm egy pár púderkék, szívekkel és virágokkal emblémázott Liberty cowboysizma volt. Mindegyik szív fölött, tükrösen szimmetrikus elrendezésben, tekergő szalagon az ő neve szerepelt: Taylor (az egyik csizmán) és Swift (a másikon) – az eredeti tetoválás stilizációjaként (a dizájn valóban a Liberty vezérigazgatójának, Maria Torresnek az első tetoválása alapján készült).

„Annyira tetszett a dizájn, hogy szerettem volna, ha egy csizmára is felkerül – mondta Torres. – A Liberty esszenciája nagyon is a rockstárság” – magyarázta, hozzátéve, hogy a high-end westernesztétikához való egyedi hozzáállásuk miatt olyan népszerűek a csizmáik a hírességek körében.

Fiatal voltam, és kellett a ruha

Taylor debütáló stílusának nagy része arról szólt, hogy megmutassa magát és a saját hangját. És a tónusok, melyeket óriási következetességgel eltalált: fiatal, édes, csajos, ismerős. A fellépésekhez és az általános megjelenésekhez jól működött Taylor bevált

A 2007-es CMT Music Awardson Taylor friss arcú újoncként fiatalos békejelet villantott a tömegnek, és egy csillogó, pánt nélküli BCBG Max Azria ruhát viselt. Ez az izgalmas partioutfit méltó lenne bármelyik lány tizenhatodik születésnap bulijához, és magán viseli a buzgó túlcicomázás klasszikus jegyeit. El tudom képzelni, hogy kifelé menet felkapott még egy karkötőt, hogy „teljessé” tegye a megjelenését. Egy apró tinédzserkori lázadásra emlékeztető gesztus – a nagyon is punk rockos koponyamedál mellett – az volt, hogy egy szívet rajzolt a lábára filctollal (az apja határozottan tiltotta a tetoválásokat). A jól bevált „Love Love Love” bőr karkötő, amit mindenhol viselt, és merchként is árult, szintén ott van a helyén – az enyém még mindig megvan, egy fiókba süllyesztve.

kombinációja, a nyári ruha és a cowboysizma. De a formálisabb vörös szőnyeges megjelenéseknél kissé eltolódott a hangsúly a bálba készülő tinilány irányába.

Lehet, hogy egyszerűen úgy döntöttek, engedik, hogy a tinilány kiélje a középiskolás diák legfontosabb estéjéhez fűződő vágyait, még akkor is, ha történetesen egy újdonsült countrysztárról van szó. Vagy talán szándékos taktika volt, hogy hangsúlyozzák Taylor kedves és megközelíthető viselkedését. Figyelembe véve Taylor talpraesettségét, el tudom képzelni, hogy mindkét tényező a javára sült el, és egyszerre vált be.

Bár még tinédzser volt, Taylornak egyértelműen határozott elképzelése volt arról, hogyan mutassa meg magát a világnak a dalszövegei, illetve a ruhái által. A víziója ellenére még nem volt eléggé ismert ahhoz, hogy neves tervezőkkel dolgozzon. Míg a kiadója vezetője, Scott Borchetta a hangzásvilágért felelt, hogy Taylor zenéjét a megfelelő countryzenei körökben népszerűsítsék, addig – mivel nem volt profi stylist a csapatában, aki segíthetett volna a ruhatára kialakításában – Scott felesége, Sandi Spika vette kézbe a stílusbeli kérdéseket.

Taylor karrierje kezdetén Sandi számos ruhát tervezett neki, amelyek mindegyike hasonló fűzős és puffos fazonnal az akkoriban divatos giccses és csillogó báli ruhák világát képviselte. A hatás, visszatekintve, szinte elbűvölő – de inkább kínos. Saját középiskolás évkönyvünket és a báli képek láttán grimaszoló ember kedves nosztalgiáját hordozza magában. Taylor 2013-ban így mesélte a Yahoo!-nak: „Tizenhat éves koromban kezdtem el vörös szőnyeges eseményekre járni. Azt hiszem, túlságosan hiányzott a végzős bál, ezért olyan ruhákat vettem fel, amelyek úgy néztek ki, mintha bálba készülnek.”

Taylor a számomra legemlékezetesebb és érzelmektől leginkább túlcorduló Sandi Spika ruhát a Country Music Association Awardson viselte 2007. november 7-én. Ez volt Taylor második megjelenése a díjátadón – debütáló albuma mindössze tizenhárom hónappal korábban jelent meg –, és a Horizon Award kategóriában jelölték.

(SZEMBEN) Bájos, de elavult. A tinédzser Taylor 2007-ben nyerte el első Country Music Association-díját egy báli ruhára emlékeztető, Sandi Spika – a kiadója akkori vezetőjének, Scott Borchettának a felesége – által tervezett egyedi ruhában. Ez a bizonyos vízessárga árnyalat nem a legmelegebb tónus Taylor arcbőréhez és fűrtjeihez. Az összhatást leginkább a „couture vajdarab” jelzővel tudnám illetni. A gyöngyházfényű fűzős míder és a szoknya csillogása pedig végső, dupla csapást mér a szemre. A szoknyában lévő buggyoktól szinte azonnal a 2000-es évek eleji *Mondj igent a ruhára!* egyik epizódjában érzem magam.

„Ez a díj azt jelenti, hogy immár megérkeztem a countryzenébe” – mondta a bemondó Carrie Underwood, aki 2006-ban maga is elnyerte a díjat ebben a kategóriában. Taylor volt a legfiatalabb jelölt, természetesen olyan előadókkal szemben, mint Kellie Pickler, Jason Aldean és Little Big Town.

Amikor Carrie bejelentette, hogy ő a győztes, a már könnyes szemű Taylor megmarkolta és felemelte vajsárga ruhája szoknyáját, hogy utat törjön magának a színpadhoz, megölelte édesanyját, majd a jelölttársát, Rodney Atkinst, aztán felment a lépcsőn, és szinte futott, hogy átvegye a díjat. A ruha enyhén ejtett derekú (és természetesen káprázatos) miderét erős tartású, hátul szalaggal díszített fűzővel kötötte össze – ahogy illett a klasszikus 2000-es évek elejére jellemző báli divat szerint.

„Ez egyértelműen a végzős évem csúcspontja.”

Taylor tinédzserhangján előadott beszéde hallatán mindig elsírom magam. A díj elnyerése, ahogy Carrie okosan megfogalmazta, a countryzene hivatalos befogadó nyilatkozata volt – Taylor betört az iparágba –, ugyanakkor annak a szimbóluma is, hogy a kemény munkája lassan megtérült. „El sem hiszem, hogy ez tényleg igaz” – mondta lélegzet-visszafojtva, remegő kezében tartva a trófeát, aztán még mindig hitetlenkedve folytatta: „Szeretném megköszönni a családomnak, hogy Nashville-be költöztek, hogy ezt csinálhassam..., és szeretném megköszönni a countryrádióknak – soha nem fogom elfelejteni a lehetőséget, amit kínáltatok.” Az a szekunder büszkeség, amit akkor éreztem, amikor álmait megvalósítva helyet szerzett magának a countryzene világában, olyan erős volt bennem, hogy magam is elérzékenyültem.

„Ez egyértelműen a végzős évem csúcspontja!” – kiáltotta a tömeg harsány és kedves nevetése közepette.

(SZEMBEN) A 2007-es CMT Music Awardson Taylor a *Teardrops on My Guitar* című dalának tisztelgett azzal, hogy ugyanazt a Sandi Spika ruhát viselte, amit a szám klipjében is. Imádjuk a pénztárcabarát divatrajongókat. A karja körül libbenő kendők valóban adnak egy kis szeszélyt és lágyágot, különösen azért, mert folytatják a jellegzetes fűrtjeinek zuhatagként leomló hatását. Irizáló, tengerzöld és nagyon drámai ruha, meghosszabbított uszályal – csakis ilyen ruhát szabad az ágyban viselni, amikor a könnyeink teátrálisan potyognak a gitárunkra, ugye?

CMT

CMT

CMT
07 MUSIC
AWARDS

CMT

CMT

CMT
07 MUSIC
AWARDS

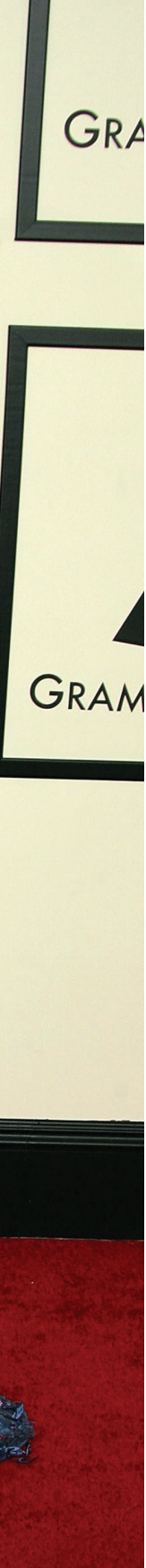
CMT

CMT

CMT
07 MUSIC
AWARDS

Hivatalos csapat híján, akik levadászták volna a legújabb ruhákat a tervezők kifutóiról, Taylor fő ruhatervezője a debütáló érában Sandi Spika, a lemezkiadó vezetőjének a felesége volt. Amellett, hogy így „családon belül” oldották meg a ruhakérdést, Sandinek komoly múltja volt e téren: sokszor dolgozott együtt a countryzene női ikonjaival, többek között Faith Hill-lel, Trisha Yearwooddal és Reba McEntire-rel. Leghíresebb ruhája, amelyet Reba az 1993-as CMA-n viselt, egyszerűen „A vörös ruha” néven vált ismertté. A mélyen dekoltált, áttetsző nyak-kivágás és a hozzáillő áttetsző ujjak nagy port kavartak Nashville-ben; a ruha akkoriban botrányosnak számított. Sandi egyszer azzal viccelődött, hogy a ruha pimaszsága miatt kirúghatják. Taylor karrierjének korai szakaszában Sandi úgy alkotta meg a kreációit, hogy azok inkább a kornak feleljenek meg, és egy tinilány első bál ruhájára emlékeztessenek – mint például azok a ruhák, amelyeket Taylor viselt első Grammy-díj-átadóján 2008-ban, és a 2007-es Academy of Country Music Awardson. A csillogó anyagok, az ejtett derekú szabásvonalak, az abroncsos szoknyák és a fűzők mind-mind egyfajta „limuzinban érkezünk a bálba” hangulatot sugároztak.

2

Fearless

A SZOMSZÉD LÁNYBÓL LETT POPHERCEGNŐ

EGY MŰVÉSZBEN, KÜLÖNÖSEN EGY OLYAN MŰVÉSZBEN, AKI MEGJELÉNÉSEKOR NAGY FELTŰNÉST KELTETT a zenei színtéren, furcsa kettősség él a kezdeti izgatottság és a siker íze, illetve a második albummal kapcsolatos, elképesztő elvárások és teljesítménykényszer miatt. Szinte még a debütálásnál is fontosabb meghatározó tényező az iparágban, hogy az ember meg tudja ugrani a második lépcsőfokot, és megszilárdítsa a státuszát. Taylor második albumával, a 2008-ban megjelent *Fearless*-szel, több olyan minta is megjelenik a karrierjében, ami meghatározó ebben a szakaszban – mind a zenében, mind pedig a stílusában. Miután countryelőadóként megvetette a lábát, Taylor második albuma és korszaka lassú átmenetet jelentett a szélesebb, mainstream- és többnyire poporientált közönség felé. Az album vezető kislemezének, a *Love Story*nak – a Rómeó és Júlia modern, fordulatokban bővelkedő átíratának – kezdő bendzsóinstrumentálja

megadta az alapízt, ami tetszett a kezdettől meglévő countryzenei rajongói bázisnak is. Ugyanakkor egy alternatív, minden countrys bájától megfosztott második verzióval együtt jelent meg. A poprádiókat kiszolgáló remixben a bendzsót élesebb ütőhangszerrel, elektromos húrokkal és ropogós gitárral helyettesítették. Hacsak nem élt valaki barlangban, vagy nem ragadt 2008-ban egy esküvőn, akkor biztosan tudja, hogy a *Love Story*t később Taylor áttörő crossover slágereként emlegették. Mindez nyilvánvalóvá vált, amikor a *Love Story* a country- és a popslágerlisták első helyére került, megdöntve Shania Twain 1998-as rekordját, a *You're Still the One* című country crossover sláger legmagasabb listás helyezését. A *Love Story* ez idáig nyolcszoros platina az Egyesült Államokban, és a Blank Space-szel holtversenyben Taylor második legmagasabbra jutott kislemeze (a *Shake It Off* az első számú, és egyetlen gyémánt minősítésű kislemeze).

Sokan már akkor is fogadásokat kötöttek arra, hogy a countryzene meddig fog még profitálni Taylor fiatalságából és energiájából, mielőtt teljesen átnyerget a popzenébe. Az *Entertainment Weekly* Taylor szofisztikált felemelkedését dokumentáló cikkében ezt írta: „Vajon a countryrajongók és a buliszervezők – akik hajlamosak egy kicsit territoriálisak lenni – számíthatnak arra, hogy megtarthatják maguknak Taylort?” A lap azt a kérdést is feltette, hogy „vajon Taylornak lesz pop crossover sikere?” Okos védekezésként Taylor gyorsan spilloverként jellemezte a több műfajos sikerét, nem pedig crossoverként. Ezt a mondatot a későbbiekben is kitartóan ismételte a *Fearless* promóciós menetrendjének részeként a country- és popállomásoknak szóló rádióturnékon. A *Slant* magazin az egyik kritikában, melyben elismerően szólt Taylor szövegírói tehetségéről, kevésbé elismerően éretlen és tapasztalatlan énekhangjáról, dicsérte Taylor popdalírói képességét, és kijelentette, hogy „a *Fearless* majdnem

(ELŐZŐ OLDAL) Nincs Taylor Swift-koncert csillogás és drámai hajtincsek nélkül. Néha azon tűnődöm, hogy a *Fearless*-album borítóját, amelyen Taylor szélfúttá fürtökkel látható, nem részben azok a varázslatos élőkoncertes pillanatok ihlették-e, amikor Taylor valószínűleg a legfelszabadultabb és legboldogabb. El tudom képzelni, milyen emlékei ébredhetnek minden egyes hajszálában, amikor álmai megvalósulásának pillanatait egyetlen, erőteljes hajrázásba sűríti. Fizikailag is el tudom képzelni, hogy a fürtökhöz és rojtokhoz való vonzódása, ami ezen az ombre Mandalay ruhán is látszik, bizonyára azért volt, hogy a frizurájától a ruhatervezésig mindenben megjelenjen ez a „huss” hatás. Arról nem is beszélve, hogy tökéletesen illeszkedett a Taylor Guitar csillogásához. Kreatív, barkácsolni szerető hajlamát kiélve Taylor több ezer csillogó kövecskét ragasztott kézzel a gitár elejére, hogy ezzel is hangsúlyozza csillogó stílusát.